

Радуловъ билъ изваденъ отъ пловдивскитѣ тъмници и откаранъ пешъ въ София. По пѣтя билъ безчовѣчно мѣченъ, битъ съ тояги, бѣденъ съ остень и израненъ по тѣлото. Нѣколко пѣти падалъ на земята и не можалъ да върви. Товарили го на кола и така го карали, докато си почине; сетне го сваляли и пакъ пешъ.

Въ София имало сждъ, който разглеждалъ дѣлото на войводата Георги Бенковски. Свещеникътъ билъ разпитванъ, защо е приелъ войводата въ кѣщата си, защо го е гощавалъ и т. н. Като се свършило дѣлото съ Бенковски, свещеникътъ билъ върнатъ пакъ въ Пловдивъ. Въ Пловдивския сждъ били сждени 450 възстаници отъ всички села. Ала не се минало много, бѣловскитѣ затворници, на брой 65 души, били дигнати и откарани въ София. По пѣтя поради гладъ, преумора, бой и болести умрѣли десетъ души. Въ София мѣченицитѣ, заедно съ свещеникъ Радуловъ и другия бѣловски свещеникъ Мико Георгиевъ, били държани въ страшна воня и въ тъмни като въ рогъ килии.

Отъ Бѣлово се дигатъ нѣколко смѣли жени, падията на свещ. Радуловъ, жената на учителя Юрданъ Неновъ, та всички стигатъ въ София. Тѣ смѣло и безстрашно отишли при софійския паша, при женитѣ му въ харема, при владиката, при българскитѣ чорбаджии и молили да бждатъ освободени мжжетѣ имъ.

Благодарение на мжжеството на тѣзи бѣловки, пашата имъ разрешилъ да оператъ дрехитѣ на мжжетѣ си и на другитѣ да ги закрпятъ, и сегизъ тогисъ нахранятъ въ затвора.

Свобода и радость

На 1 августъ 1876 г. дошла отъ Цариградъ заповѣдь да се пуснатъ всички затворници по възстанията. Тогава били пуснати и бѣловчани. Беднитѣ, тѣ едва се завърнали въ домоветѣ си, окжсани, съ испити лица, хлѣтнали очи, куци и изранени по тѣлото. Бѣловчанки